

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.329 van 29 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X, alias X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 10 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juni 2005 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 10 september 2008 wordt door de gemachtigde van de minister deze aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard en aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 oktober 2008. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9.3. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Als motivering voor het verkrijgen van een regularisatie van zijn verblijfstoestand roept betrokkene in dat hij geïntegreerd is in de maatschappij, perfect Frans spreekt en schrijft, diverse cursussen van de VDAB en met succes de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers heeft gevolgd en getuigenverklaringen voorlegt. Dit is echter een logisch gevolg van zijn verblijf in België gedurende geruime tijd. Het is normaal dat betrokkene getracht heeft zijn tijd in België zo goed mogelijk te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 30.05.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheden te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat betrokkene op 14.07.2003 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Brugge tot 2 jaar gevangenschap voor het verlenen van hulp aan vreemdelingen. Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan.

Tot slot beweert betrokkene dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor vervolging en discriminatie doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging en discriminatie bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vormt geen grond tot regularisatie. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen -die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. (...)”

2. Rechtspleging

Waar de verzoekende partij vraagt om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding wijst de Raad er op de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voornamelijk kosteloos zijn.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering

3.1. De verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens niet op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing, ingevolge artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet.

Er bestaat geen noodzaak hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3.2. De verwerende partij stelt eveneens dat de verzoekende partij geen ernstig middel tot nietigverklaring ontwikkelt en dat de vordering bijgevolg onontvankelijk is.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Enig Middel: onwettigheid door schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending motiveringsplicht

1. In de bestreden beslissing wordt onder redenen onmiddellijk vermeld: "De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure (...)";

In de bestreden beslissing wordt echter geen enkel element concreet aangehaald;

Het is bijgevolg niet duidelijk of het elementen betreft die eerder in de procedure uiteengezet werden;

Het is niet duidelijk wie deze elementen zou kunnen hebben aangehaald, zijnde ofwel verzoeker, ofwel een derde;

Vanzelfsprekend kan men geen beslissing motiveren op basis van dergelijke onduidelijkheid;

Al te gemakkelijk wordt eenvoudig verwezen naar het niet voorhanden zijn van uitzonderlijke omstandigheden waarom verzoeker de aanvraag niet zou kunnen indienen via de gewone procedure;

Nergens, in geen enkele wettelijke bepaling wordt omschreven wat al dan niet als een uitzonderlijke omstandigheid kan worden aanzien;

Met andere woorden is verzoeker, samen met vele lotgenoten, overgegeven aan de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken in de beoordeling van de al dan niet aanwezigheid van een uitzonderlijke omstandigheid;

Op deze basis is het natuurlijk voor verzoeker zeer moeilijk om ten gronde enige grieven uiteen te zetten tegen de bestreden beslissing, omdat men in het geheel geen kennis heeft om welke precieze redenen een aanvraag geweigerd wordt.

2. Vervolgens wordt gesteld dat niet wordt aangetoond dat het leven van verzoeker zelf in gevaar zou zijn bij een eventuele terugkeer, en het verder onvoldoende is om te verwijzen naar een algemene situatie ter plaatse.

Ook deze redenering gaat weer al te gemakkelijk voorbij aan de objectieve elementen die voorhanden zijn;

Nochtans blijkt uit het feitenrelaas van verzoeker duidelijk onder welke omstandigheden hij zijn thuisland is dienen te ontvluchten, zodat moeilijk kan volgehouden worden dat er in casu uitzonderlijke omstandigheden die de toegang tot de gewone procedure onmogelijk maken aanwezig zijn;

Verzoeker heeft in het feitenrelaas duidelijk aangetoond onder welke omstandigheden hij zijn vaderland heeft dienen te verlaten.

Deze vrees is manifest en begrijpelijk.

Men dient enkel maar de actuele nieuwsberichten over de situatie in de streek van verzoeker na te lezen om te weten wat een kruitvat het daar is.

De strijd tussen de verschillende godsdiensten, de groeperingen en diens meer laait hoog op in een gebied waar er bovendien willekeur en rechteloosheid heerst.

De feiten die door verzoeker aan de hand van zijn vraag worden aangevoerd verbinden zich bij de Conventie van Genève in zoverre dat verzoeker voor zijn leven vreest;

Verzoeker kan verder geen enkele bescherming van de Irakese staat eisen gelet op het repressieve beleid ten aanzien van de Koerdische minderheden;

Gelet op deze bevindingen is een terugkeer van verzoeker naar Irak zeer gevaarlijk, waar er een aanzienlijk risico bestaat dat hij ingevolge van het ontbreken van enige vorm van bescherming door de overheid van het land, zal vervolgd worden, zonder er enige zekerheid van een eerlijk proces.

Verzoeker is immers lid van een specifieke sociale groep, zoals voorzien in artikel 48/3, §4d: "een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer: leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd"; (CPRR 97-2568 van 30 december 1997; CPRR 06-0817/F2548 van 14 december 2006.)

Volgens de "Guide des Procédures HCR, 1979" het eenvoudige lidmaatschap van een zekere sociale groep niet om de gegrondheid van een erkenning van het statuut van vluchteling voldoet op te stellen maar dat er echter bijzondere omstandigheden kunnen zijn waar dit eenvoudige lidmaatschap volstaat om vervolgingen te vreezen.

Het is duidelijk dat verzoeker zich in deze omstandigheden bevindt.

Verzoeker is aldus in dit geopolitieke, historische en etnologische verband slachtoffer van verschillende vervolgingssoorten met inbegrip van overtredingen van de mensenrechten.

Inderdaad: "la persécution ne peut pas et ne doit pas être définie uniquement sur la base de violations graves ou sévères des droits de l'homme. Une discrimination grave, ou l'effet cumulatif de différentes mesures qui ne constituent pas en elles-mêmes des persécutions, ou de violations graves de droits de

l'homme, soit isolées, soit combinées à d'autres facteurs adverses, peuvent donner lieu à une crainte fondée de persécution ; en autres termes, elles peuvent rendre la vie dans le pays d'origine tellement peu sûre à divers égards pour l'intéressé que la seule façon de s'en sortir est de quitter le pays d'origine ». (HCR, januari 2005, p. 21.)

Het mag dan ook duidelijk zijn dat de gevolgen van de genomen beslissing buiten iedere proportie liggen ten opzichte van de gevolgen welke deze hebben voor verzoeker;

Verzoeker verwijst verder naar de bijgevoegde algemene publieke informatie over de veiligheidssituatie in Irak om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om te stellen dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van het willekeurige geweld dat daar dagelijks plaatsvindt.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen.

De maatregel mag bijgevolg niet disproportioneel zijn ten opzichte van het nagestreefde doel.

In onderhavig geval is er duidelijk sprake van enige disproportionaliteit.

Een zeer rigide houding zal enkel met zich meebrengen dat indien verzoeker terug naar zijn geboorteland moet, hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal onderworpen worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer.

Het redelijkheidbeginsel is duidelijk geschonden, zodat het middel gegrond is.

Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om ter plaatse bij de plaatselijke Belgische Ambassade deze aanvraag te formuleren.

Uit het feitenrelaas mag duidelijk blijken dat verzoeker, eens terug in zijn land, allicht niet eens de kans zal krijgen om tot aan de Belgische Ambassade te geraken.

Eens te meer blijkt dat bij de besluitvorming onvoldoende tot geen rekening wordt gehouden met de precieze situatie van de persoon in kwestie.

Eén en ander is in die zin natuurlijk bijna lachwekkend.

Eenzijds wordt steevast aan mensen zoals verzoeker verweten dat te weinig bewijzen naar voor worden gebracht om hun persoonlijke situatie te toetsen, en wordt hen verweten te verwijzen naar de algemene situatie, zodat hun aanvraag om die reden wordt afgewezen.

Anderzijds doet verweerder niets anders en hult zij zich steevast in dergelijke algemeenheden, volledig wars van de persoonlijke toestand van de persoon in kwestie.

Natuurlijk is er een Belgische Ambassade in Irak, en natuurlijk kunnen die dergelijke aanvragen zoals deze in kwestie in ontvangst nemen, dat staat buiten kijf.

Maar of het individu als dusdanig, met andere woorden, het concrete geval in kwestie zulks toelaat of mogelijk maakt, dat wordt nauwelijks tot niet onder de loep genomen.

Op deze manier is het werken met twee maten en twee gewichten, wat het natuurlijk moeilijk maakt om tegen de kwestieuze administratieve beslissingen in te gaan.

In ieder geval is genoegzaam aangetoond dat het ingeroepen middel gegrond is, en dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. (...)"

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij zich beperkt tot een uiteenzetting die geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, aangezien de gemachtigde van de minister

de aanvraag op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard en er bijgevolg reeds uitzonderlijke omstandigheden werden aangenomen. Het middel is derhalve niet dienstig zodat de exceptie van de verwerende partij in de aangegeven mate gegrond is.

Het beroep is derhalve niet ontvankelijk.

3.3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.